

Китоби Дониёл — Шасту сеюм

*Берун аз ҷадвалҳои Миллер: Ислом, доварию тафтишотӣ ва санҷиши
ниҳой*

Jeff Pippenger

2024-01-27

Ба мо маълум гардонида шудааст, ки «Худо зеҳни Вилиям Миллерро ба пешгӯиҳо роҳнамун сохт ва ба ӯ оид ба китоби Ваҳй нури бузург ато намуд». Миллер ба сабаби таърихе, ки дар он бархоста буд, аз дарки «нури бузург»-е, ки дар бобҳои дувоздаҳ, сиздаҳ, шонздаҳ, ҳабдаҳ ва ҳаждаҳи китоби Ваҳй ҷой дорад, боздошта шуд, зеро он бобҳо кори салтанатхоро, ки мавзӯи пешгӯӣ буданд, муайян мекарданд, ва ӯ наметавонист онҳоро аз мавқеи таърихӣ худ бубинад.

Нуре, ки ба Миллер дар бораи китоби Ваҳй дода шуд, Калисоҳо, Мӯхрҳо ва Карнайҳо буд; ва маҳз се Карнай охири, ки ҳамчун «се Вой» шинохта мешаванд, бар ду лавҳаи Ҳабакқук тасвир ёфтаанд. «Нури бузург», ки ба Миллер дар китоби Ваҳй дода шуд, ба нақши Ислом дар пешгӯии Китоби Муқаддас марбут аст. Бо вучуди ин, ҳатто он «нури бузург» аз ҷониби вазъияти таърихӣ ӯ маҳдуд буд.

«Ҳафт калисои Осиё таърихи Калисои Масеҳ аст дар ҳафт шакли он, дар тамоми печубоҳо ва гардишҳои он, дар тамоми шукуфой ва тангдӯстии он, аз рӯзҳои ҳаввориён то охири ҷаҳон. Ҳафт муҳр таърихи амалҳо ва рӯйдодҳои қудратҳо ва подшоҳони замин нисбат ба калисо, ва муҳофизати Худо аз қавми Худ дар ҳамон замон аст. Ҳафт карнай таърихи ҳафт доварию вижа ва саҳтест, ки бар замин, ё бар подшоҳии Рум, фиристода шудаанд. Ва ҳафт коса ҳафт балои охирина мебошанд, ки бар Руми Папавӣ фиристода шудаанд. Бо инҳо рӯйдодҳои бисёри дигар низ омехтаанд, ки мисли ҷӯйҳои шохобӣ дар он бофта шудаанд ва дарёи бузурги нубувватро пур мекунанд, то он даме ки ҳама чиз моро ба укёнуси абадиёт мерасонад.»

«Ин, ба назари ман, нақшаи пешгӯии Юҳанно дар китоби Ваҳй аст. Ва ҳар касе ки меҳодад ин китобро бифаҳмад, бояд аз бахшҳои дигари каломи Худо дониши амиқ дошта бошад. Суратҳо ва истиораҳои ки дар ин пешгӯӣ ба кор рафтаанд, ҳамаашон дар ҳуди ҳамин китоб шарҳ дода нашудаанд, балки бояд дар дигар пайғамбарон ҷустуҷӯ шаванд ва дар порчаҳои дигари Навиштаҳо тавзеҳ ёбанд. Бинобар ин, равшан аст, ки Худо омӯзиши тамоми маҷмӯаро дар назар доштааст, ҳатто барои ба даст овардани дониши равшан дар бораи ҳар як қисми он». William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Тавачҷӯҳ намоед, ки Миллер ҳафт балои охириро ҳамчун ҳафт доварӣ бар Руми папавӣ мефаҳмид. Ӯ наметавонист дарк кунад, ки ба Руми папавӣ захми марговаре расонида шуд, ки бояд шифо меёфт. Ӯ ҳафт карнайро ҳамчун «таърихи ҳафт доварию хос ва саҳте, ки бар замин, ё бар салтанати Рум, фиристода шудаанд» мешинохт, аммо наметавонист фарқиати миёни салтанатҳои Руми бутпараст ва Руми папавиро бишиносад. Бинобар ин, қобилияти ӯ

барои дидани фарқияти миёни чор карнаи аввал ва се карнаи охирин маҳдуд буд.

Миллер натавонист дарк кунад, ки доварихое, ки бар зидди Рум оварда шуданд, чавоби Худо ба маҷбуркунии риояи якшанбе буданд, зеро миллериён ҳанӯз дар он марҳилаи таърихи худ дар рӯзи якшанбе ибодат мекарданд. Миллер дар он дуруст буд, ки карнайҳо доварихо бар Рум мебошанд, аммо сабаби мушаххасе, ки он доварихо барои он оварда шуданд, ва тафовут миёни чор Карнаи аввал ва се Карнаи охир маҳдуд буд ё тамоман вучуд надошт. Бо чунин назари маҳдуд, «гавҳар»-и се воии Исломи ҳанӯз дар он ҷадвалхое, ки бо дасти Худо роҳнамоӣ шуда буданд, дохил буд ва набояд тағйир дода шавад.

Фаросати мунаввар ба толиби «ҳикматманд»-и нубувват имкон медиҳад, ки дарк намояд, ки Худо на танҳо мардони муқаддасро, ки Китоби Муқаддасро навиштаанд, илҳом бахшидааст, балки Ё инчунин кори мардонро, ки Китоби Муқаддаси Шох Ҷеймсро тарҷума кардаанд, идора намудааст, ва Ё ба таври мушаххас мегӯяд, ки дар таҳияи ду ҷадвали муқаддас низ ҳамин нави назорати илоҳиро ба қор бурдааст.

«Гавҳар»-и Миллер дар бораи карнайҳои панҷум, шашум ва ҳафтум (Исломи) дар айёми охир даҳ маротиба равшантар меदурӯхад, зеро он мавзӯи Фарёди ниҳони Нисфи шабро муайян мекунад. Мавзӯи Фарёди Нисфи шаб дар таърихи миллериёнаи анҷоми даврони нубувватӣ буд, ва аз ин ҷиҳат паёми «Фарёди Нисфи шаб»-и айёми охир (ки он паёми Исломи аз Воии сеюм аст) бо санаи 22 октябри соли 1844 пешакӣ намуна гардидааст. Он сана дар таърихи миллериёна қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро ифодаи рамазӣ мекунад, ва ҳам 22 октябри соли 1844 ва ҳам қонуни якшанбе бо салиб пешакӣ намуна гардида буданд, ки он анҷоми Вуруди зафармандонаи Масеҳ буд.

«Гавҳар»-и Миллер дар бораи карнайҳои панҷум, шашум ва ҳафтум (Исломи) дар рӯзҳои охир даҳ маротиба дурӯхонтар меदурӯхад, зеро он Исломо дар мувофиқат бо мавзӯи ҳаракати илоҳоти рӯзҳои охир муайян месозад, ки ҳамон Иломи воии сеюм аст. Бинобар ин, ҳамчун мавзӯи ҳаракати ниҳони илоҳоти яксаду чилу чаҳор ҳазор, он аз ҷониби мавзӯи ҳар яке аз ҳаракатҳои пешини илоҳотӣ пешнамуда шудааст, ҳоҳ он мавзӯи «қиемат» дар ҳаракати илоҳоти Масеҳ бошад, ҳоҳ мавзӯи «вақти нубувватӣ» дар таърихи миллериён, ҳоҳ мавзӯи «сандуқи Худо» дар ҳаракати илоҳоти Довуд, ё мавзӯи «аҳд» дар ҳаракати илоҳоти Мусо.

Ҳоҳ воқеаи салиб бошад, ҳоҳ санаи 22 октябри соли 1844, ё мавзӯҳои гуногуни ҳаракатҳои илоҳотӣ, ҳар як сана ва ҳар як мавзӯ барои насли он замон саволи имтиҳони ҳаёт ё мамотро ифода мекард. «Гавҳари» Миллер дар бораи се Воии Исломи саволи имтиҳони ҳаёт ё мамот аст, чунон ки дар масали даҳ бокира аз ҷиҳати «равған» нишон дода шудааст. Гавҳарҳои Миллер дар оғози ҳоби ӯ мисли офтоб меदурӯхиданд, вале дар анҷоми ҳоби ӯ онҳо «даҳ бор равшантар» меदурӯхиданд. Гавҳарҳои Миллер дар таърихи миллериён мисли кerosin (равғани ҷароғ) буданд, аммо имрӯз он гавҳарҳо сӯзишвори мушаканд!

Миллериён пешгӯии замони Исломо, ки ба Воии дуюм тааллуқ дошт ва 11 августи соли 1840 ба иҷро расид, дарк карданд ва дуруст татбиқ намуданд; аммо фаҳмиши онҳо дар бораи Воии сеюм, ки Карнаи Ҳафтум аст, наметавонист омадани Воии сеюмо ҳамчун доварӣ бар

подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас бубинад, зеро онҳо подшоҳии панҷумро намедиданд, чӣ расад ба подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас. Аммо он «нури бузург» оид ба Ваҳй, ки ба Миллер дода шуда буд, бояд дар «Нидои Нисфи Шаб»-и рӯзҳои охир даҳ баробар равшантар битобад.

Ҳақиқатҳое, ки бар ду чадвали Ҳабаккук тасвир шудаанд, аслан ҳақиқатҳое мебошанд, ки дар таърихи гузашта ба амал омадаанд. Ин нақшаҳо бар пешгӯиҳои замони асос ёфтаанд, ки Миллер ба ҷамъ овардани онҳо ҳидоят шуда буд, ва ҳамаи он пешгӯиҳои замони то соли 1844 ба анҷом расида буданд. Ин пешгӯиҳои замони дар айёми охир дурахшандатар хоҳанд шуд, зеро дида хоҳад шуд, ки онҳо имрӯз низ ҳамон қадар дақиқанд, ки дар таърихи миллери буданд, аммо онҳо барои айёми охир ҳеҷ гуна пешгӯиҳои мустақими замони надоранд. Бо вучуди ин, онҳо намунаҳои такроршавандаи пайғамбаронаи он таъриххоро, ки дар гузашта муаррифи мекарданд, фароҳам меоранд, вале бо ҷанде аз ҷавохироти Миллер, пешгӯиҳои оянда ба таври мустақим муаррифи мешаванд.

Кори Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ, ки соли 1844 оғоз ёфт, то ба анҷом расидани он кори идома меёбад. Пешгӯии ду ҳазору сесад рӯз ва кори поксозие, ки он муайян намуда буд, ҳамоно «дар ҷараёни иҷроиш» аст, чунон ки Хоҳар Уайт дар бораи дарёҳои Улай ва Хиддекел мегӯяд; бинобар ин, он пешгӯи иҷроиши марбут ба анҷоми ҷаҳон дорад.

«Нуре, ки Дониёл аз Худо қабул кард, махсусан барои ин рӯзҳои охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ўлой ва Хиддукел, дарёҳои бузурги Шиньор, дид, ҳоло дар ҳоли иҷро шудан мебошанд, ва ҳамаи воқеаҳои, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба амал хоҳанд омад». Testimonies to Ministers, 112.

Қисмҳои аз рӯёҳи Дониёл, бобҳои ҳафтум ва ҳаштум, ки бар он ду ҷадвал ҳастанд, ҳанӯз ба оянда тааллуқ доранд, зеро ҳар ду кори муқаддасгоҳи Масеҳро муайян месозанд. Бо вучуди ин, таърихҳои салтанатҳои пешгӯии Китоби Муқаддас дар он ду боб бо он анҷом меёбанд, ки Руми папавӣ захми марговари худро қабул мекунад. «Санге», ки «бе дасти инсон аз кӯҳ бурида шудааст», ва салтанати ҳаштуми Дониёл 2 ҳанӯз дар оянда мебошанд. Аммо бештари он чи дар ҷадвалҳои дар робита ба Дониёл, бобҳои 2, 7 ва 8 тасвир шудааст, ба амал омадааст.

Кори Масеҳ дар қудсгоҳ, ва Вайи сеюми Ислон, дар асл он ду мавзӯянд, ки таърихи нубуввати пас аз замони миллериён намоёндагӣ мекунад. Дар баробари ин ду мавзӯ, инчунин таърихи рӯзҳои охир аст, ки ба сурати намунавӣ ҳангоме нишон дода мешавад, ки он ду ҷадвал бар як хатт якҷо оварда шаванд. Вақте ки ин тавр карда мешавад, ноумедии аввали соли 1843, чунон ки бар ҷадвали аввал нишон дода шудааст, ислоҳи худро бар ҷадвали дуюм меёбад. Онҳо якҷо «таърихи пинҳон»-и Ҳафт Раъдро ба вучуд меоранд ва муайян месозанд, ки ҳоло дар иртибот бо қушода шудани Ваҳии Исои Масеҳ муҳрғушой мегардад.

Он «таърихи ниҳон» бар «ҳақиқат» бино ёфтааст, ки он аз се ҳарфи ибронӣ иборат аст, ки ҳангоми бо ҳам омадан калимаи «ҳақиқат»-ро месозанд. Ин калима аз ҳарфҳои якум, сездарум ва охири алифбои ибронӣ сохта мешавад ва Исоро на танҳо ҳамчун Ҳақиқат,

балки ҳамчун Алфа ва Омега низ ифода мекунад. «Таърихи ниҳон» бо ноумедӣ оғоз меёбад ва бо ноумедӣ анҷом меёбад, ва дар миёна исён дорад, зеро «сездах» рақамест, ки исёнро ифода мекунад.

Соли 1843, ки дар лавҳаи аввал тасвир шудааст, ноумедии аввал ва фаро расидани замони таваккуфро муайян мекунад. Замони таваккуф ба фаро расидани паёми Нидои Нисфи Шаб меоварад, ки дар он исёни бокирагони нодон ошкор мегардад. Сипас паёми Нидои Нисфи Шаб то ноумедии охирин мавзиза карда мешавад. Он «таърихи пинҳон»-и Нидои Нисфи Шаб дар айёми охир такрор мегардад (айнан, то ба ҳарфе).

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷтои онҳо доно буданд ва панҷто — нодон. Ин масал ба ҳарфи том иҷро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он барои ин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд.» Review and Herald, August 19, 1890.

Ҳангоме ки дуруст фаҳмида мешавад, изҳороти пешина муайян месозад, ки танҳо гурӯҳи одамон дар рӯзҳои охир, ки имкони ё бокираи аблаҳ ё бокираи доно буданро доранд, одамон мебошанд, ки дар дохили гурӯҳе ҳастанд, ки ноумедиро аз сар гузаронидаанд. Маҳз ҳамин ноумедӣ вақти таъхирро ба вучуд меорад, ва масал, ки «ба ҳарфи том иҷро шудааст ва хоҳад шуд», бар таъсироте асос ёфтааст, ки дар муддати вақти таъхир, ки бо як ноумедӣ оғоз меёбад, дар даруни ҳуди бокираҳо ба вучуд меоянд. Он ноумедие, ки «ду шоҳид»-ро дар кӯчаи шаҳр кушт ва онҳоро ба устухонҳои мурдаву хушки водии марғ табдил дод, 18 июли соли 2020 рух дод. Адвентизм, ба таври умум, дар он ноумедӣ иштирок надошт. Агар чизе бошад, онҳо ҳангоме ки «ду шоҳид» кушташуда дар кӯча хобида буданд, аз пешгунии ноком ҷашн гирифтанд. Ба ҳарфи том маънои «ба ҳарфи том»-ро дорад.

Дар таърихи миллериит, қавми аҳди пешин (протестантизм) пешгунии нокомшудаи соли 1843-ро (ноумедии аввалро) ҷашн гирифтанд, ва дар ҳамон лаҳза протестантҳо аз ҳудуди муҳлати озмоиши муҳокимавии худ гузаштанд. Муҳлати озмоиш 11 августи соли 1840 оғоз ёфта буд, вақте ки ғариштаи қавии Ваҳй боби даҳум ҳангоми иҷрои пешгунии замони Вои дуҷум (Ислом) нозил шуд. Протестантҳо дар ноумедии аввал замони пешгуиро рад карданд, зеро пешгунии хато ба онҳо баҳонае фароҳам овард, то дигар ҳақиқатро ҷустуҷӯ накунанд. Мавзӯи ҳамаи нишонаҳои роҳ дар таърихи миллериит «пешгунии замонӣ» буд.

11 сентябри соли 2001, ғариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум ҳангоми иҷрои пешгунии Вои сеюм (Ислом) фуруд омад. Мавзӯи ҳамаи нишонаҳои роҳ дар айёми охир Ислом аст. Ноумедии аввал анҷоми поксозии қавми собиқи аҳдро нишон медиҳад, зеро ба қавми собиқи аҳд он гоҳ баҳонае дода шуд, то дигар ҳақиқатро ҷустуҷӯ накунанд. Сипас вақти озмоиш барои «бикрҳо»-и айёми охир оғоз ёфт, зеро озмоиши қавми собиқи аҳд, ки бо фуруд омадани ғаришта оғоз гардида буд, дар ноумедии аввал ба поён расид. Пас, озмоиши онҳое, ки ҳамчун бикрҳо тасвир шудаанд, оғоз гардид, ва ин раванди озмоиш дар ниҳоят ошкор хоҳад сохт, ки оё бикрҳо ё аблаҳанд ё доно.

Дар миёни ноумедии аввал ва охирин паёми Нидои Нисфи Шаб ҷойгир аст. Мавзӯи паёми Нидои Нисфи Шаб барои миллериён «вақт» буд, ва мавзӯи паёми Нидои Нисфи Шаб дар

айёми охир «Ислом» аст. Дар хоби Миллер ӯ бо як нидо (фарёд) бедор карда мешавад, ва дар он вақт ҷавохироти ӯ даҳ баробар равшантар аз он чи пештар медурахшиданд, медурахшанд. Ҷавохироте, ки бар рӯи ҷадвалҳо ҳастанд ва бевосита пешгӯиро барои айёми охир муайян месозанд, Ислом ва довари таҳқиқӣ мебошанд. Бинобар ин, имтиҳонҳои «паём»-и Нидои Нисфи Шаб ва «таҷриба»-е, ки аз ҷониби довари таҳқиқӣ намояндагӣ мешавад, на барои аҳди пешин, балки барои онҳое мебошанд, ки даъво доранд бокираҳои охиринанд.

Тасвире, ки ҳангоми ба ҳам овардани ҳар ду ҷадвал ба вучуд меояд ва таърихи ноумедии аввалро то ноумедии охирин муайян месозад, нишон медиҳад, ки дар замоне ки «таърихи пинҳонӣ»-и Ҳафт Раъд ҷараён дорад, кори ниҳони довари тафтишотӣ анҷом дода мешавад. Он кори ниҳой мӯҳрғузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст, ва он дар «замонҳои пурошӯб»-и Дониёл нӯҳ, ҳангоми ба ғзаб омадани миллатҳо дар Ваҳй ёздаҳ, нигоҳ дошта шудани «ҷор бод»-и Ваҳй боби ҳафт, «боздоштани боди саҳт дар рӯзи боди шарқӣ»-и Ишаё боби бисту ҳафт, ва боздоштани «аспи ҳашмгин, ки меҳодад худро раҳо карда, бар ҷаҳон марг ва ҳалокат оварад» ба амал меояд. Ҳамаи ин шӯҳидони нубувватӣ Исломи воӣ сеюмро, ҷунон ки бар ҷадвалҳои муқаддас муаррифӣ шудааст, намояндагӣ мекунад.

Се унсури асосии ду ҷадвали муқаддаси Ҳабакқук, ки махсусан ба воқеаҳои мурочиат мекунад, ки нисбат ба вақти наشري ин ҷадвалҳо ҳанӯз оянда буданд, мӯҳрғузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, Ислом ва иҷрои масали даҳ бокира мебошанд. Ин ҷадвалҳо раванди имтиҳон ва мӯҳрғузории ҳам як «таҷриба» ва ҳам як «паём»-ро муайян мекунад. Таҷрибае, ки барои бокираи нодон зарур аст, «Масеҳ дар шумо — умеди ҷалол» мебошад, ки он ба камолоте ишора мекунад, ки аз ҷониби яксаду чилу ҷаҳор ҳазор намояндагӣ мешавад.

Ҳатто он сирре ки аз азалҳо ва аз наслҳо пинҳон дошта шуда буд, аммо ҳоло ба муқаддасони Ё ошкор гардидааст; ки ба онҳо Худо хост маълум созад, ки сарвати ҷалоли ин сирр дар миёни халқҳо чист; ва он — Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол; Ёро мо мавъиза мекунем, ҳар касро огоҳ месозем ва ҳар касро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳем, то ҳар касро дар Исои Масеҳ комил пешкаш намоем. Қўлассиён 1:26–28.

Яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ҳамчун гурӯҳе аз мардум муаррифӣ мешаванд, ки аз «асирӣ» берун омадаанд. Асирие, ки бевосита дар китоби Ваҳй тасвир шудааст, асирии дар кӯча сеюним рӯз мурда будан аст, ҷунон ки дар Ваҳй, боби ёздаҳ, нишон дода шудааст. Асирии марги рамзӣ «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левиён бисту шашро ифода мекунад, ва он асирӣ зоҳир шудани тавбаро талаб мекунад, ҷунон ки бо дуои Дониёл дар боби нӯҳ нишон дода шудааст.

Вақте ки устухонҳои хушки мурда дубора ба ҳаёт оварда мешаванд, онҳо дарҳол ҳамчун «парчам» барафрошта мегарданд. Дар ҳолати марг онҳо дар ботини худ Масеҳро надоштанд, ки Ё умеди ҷалол аст. Қисме аз тавбаи аз онҳо талабшуда ин буд, ки эътироф мекарданд, ки онҳо бар ҳилофи Худо рафтор кардаанд, ва Худо низ бар ҳилофи онҳо рафтор кардааст. Вақте ки онҳо ба талаботе, ки ба таври нубувват муайян гардидааст, ҷавобгӯ мешаванд, он гоҳ Масеҳ «ногаҳон ба маъбади Худ меояд», ва он «таҷрибае» ба даст оварда мешавад, ки барои узви он парчаме будан, ки пасон барафрошта мегардад, зарур аст.

Он «таҷрибае», ки ҳангоми якҷо оварда шудани ду ҷадвал тасвир мегардад, ба воситаи кори ниҳони Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ ба анҷом мерасад. Он «таҷриба» бо рӯёи «march» ифода шудааст, ки рӯёи «зухур» мебошад. Он «паёме», ки лозим аст, рӯёи «chazon»-и таърихи нубувватист. Он «паём» ҳамчун паёми доварии наздикшавандаи Худо бар ҷаҳони исёнкор шинохта мешавад, ки ба воситаи Исломи-и воқеӣ сеюм ба амал оварда мешавад.

Дар соли 1856 Худованд қасд дошт, ки бозсозии Ерусалими рӯҳониро дар Адвентизм ба анҷом расонад. Дар зери омадани се ғаришта аз соли 1798 то 1844, маъбади Миллерӣ бар пояҳо бино шуда буд, ки дар ҳоби Миллер ҳамчун «ҷавохирот» тасвир ёфтааст, чунон ки дар ҳақиқатҳои нубуввати ду ҷадвали пешоҳанг (1843 ва 1850), ки боби дуёми Ҳабаккукро иҷро карданд, нишон дода шудааст. Сипас Ҷ қавми Худо роҳнамоӣ кард, то девори қонуни рӯзи шанбеи ҳафтумашро барпо намоянд, ва онҳоро ба «роҳҳои кӯҳна»-и Исроили қадим бозгардонд, то кори «кӯча барои рафтуомад»-ро ба анҷом расонанд. ВАЛЕ, он роҳи кӯҳна як таълимот, як нубувватро дар бар мегирифт, ки барои озмудан ва ҷудо кардани онҳо тарҳрезӣ шуда буд. Дар соли 1863, Адвентизм аз озмоиши «ҳафт замон» ноком шуд ва ба саргардонӣ дар биёбони Лоудикия оғоз кард.

22 октябри соли 1844 қонуни наздики якшанберо пешнамудааст, ва дар замони қонуни якшанбе он коре ба анҷом хоҳад расид, ки онро чихилу нӯҳ соли ба итмом расонидани кӯча ва девор дар замонҳои пурошӯб, чунон ки Дониёл муайян кардааст, муаррифӣ менамояд.

Пас бидон ва дарк намо, ки аз вақти баромадани амр барои барқарор кардан ва бино намудани Уршалим то Масеҳ, Сарвар, ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта хоҳад буд; кӯча аз нав бино хоҳад шуд, ва девор низ, ҳатто дар замонҳои тангӣ. Дониёл 9:25.

Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд, ва «замонҳои пурошӯб»-и Дониёл низ дар порчае аз «Навиштаҳои Аввалия», ки мо баррасӣ карда истодаем, муайян гардидааст.

«Дар он вақт, дар ҳоле ки кори наҷот ба анҷом мерасид, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғзаб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки кори ғариштаи сеюмро манъ накунанд. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди ғариштаи сеюм қудрат бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор биистанд, вақте ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд». Early Writings, 85.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«То даме ки онҳое ки ба ҳақиқат иқрор мешаванд, ба шайтон хизмат мекунанд, сояи ҷаҳаннамӣ ӯ назари онҳоро аз Худо ва осмон маҳрум хоҳад сохт. Онҳо монанди касоне хоҳанд буд, ки муҳаббати аввалини худро аз даст додаанд. Онҳо наметавонанд воқеиятҳои абадиро бубинанд. Он чи Худо барои мо омода кардааст, дар Закариё, бобҳои 3 ва 4, ва 4:12–14 тасвир ёфтааст: “Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: Ин ду шоҳи зайтун чист, ки ба воситаи ду қубури тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ ҷорӣ мекунанд? Ва ӯ ҷавоб дода, ба ман гуфт: Оё намедонӣ, ки инҳо чиестанд? Ва ман гуфтам: Не, эй хоҷаи ман. Пас ӯ гуфт: Инҳо он ду тадҳиншудаанд, ки назди Худованди тамоми замин меистанд.”»

«Худованд аз ҳамаи воситаҳо фаровон аст. Ў аз ҳеҷ имконот танқисӣ надорад. Маҳз ба сабаби камии имони мо, заминпарастии мо, суханони сабуку беҳудаи мо, беимонии мо, ки дар гуфтугӯи мо зоҳир мегардад, сояҳои тира гирди мо ҷамъ меоянд. Масеҳ дар калом ё дар ҳислат ҳамчун Он Касе ки тамоман дилрабо аст ва баргузидатарин аз миёни даҳ ҳазор мебошад, ошкор намегардад. Вақте ки ҷон қонеъ мегардад, ки худро ба ботил боло барад, Рӯҳи Худованд барои он андак коре карда метавонад. Нигоҳи кӯтоҳбини мо сояро мебинад, вале ҷалоли он сӯйи онро дида наметавонад. Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспӣ хашмгин тасвир шудаанд, аспе ки меҳодад худро раҳо кунад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг барад.»

«Оё мо дар ҳуди остонаи ҷаҳони абадӣ хоб равем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Эй кош, ки мо дар калисоҳои худ Рӯҳ ва нафаси Худоро медоштем, ки ба қавми Ў дамида шавад, то онҳо бар пойҳои худ биистанд ва зинда гарданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст, ва дарвоза маҳдуд. Аммо чун аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳеҷ ҳадду қанор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 217.